

Mellemtime

"Kommer du?" lød det fra soveværelset.

"Ja ja," sagde hun.

"Nu?"

"Jeg skal lige tjekke min mail."

Han havde lagt op til sex lige fra aftenkaffen. Men computeren var åben, og hun var altså nødt til lige at se efter, selv om hun allerede var halvt klædt af.

"Flaget er altså rejst," råbte han.

Der var fire mail i indbakken. Alle sammen fra forældre. Hun sukkede indvendigt. Et kort øjeblik overvejede hun, om hun skulle åbne dem. Hun vidste godt, hvad den ene ville handle om. Om søde lille Aleksander, der ikke får lige så meget hjælp som de andre børn i hendes 4. klasse. Hvad fanden stiller man op med forældre, der kun har blik for deres eget barn? Hun rejste sig fra computeren uden at slukke den og gik ind til Jens, samtidig med at hun tænkte over, hvorfor hun ikke havde slukket for den. Hun vidste det godt, og var irriteret over det. Så tog hun sig sammen og mindede sig selv om, at hun jo var glad for ham. Hun smilede til ham.

"Er der stadig liv i den?"

"Om der er," sagde han og rejste sig op på sengekanten og trak trusserne af hende og kyssede hende på maven. Så bøjede hun sig ned, så han også kunne tage brystholderen af. Det hørte med til ritualerne, at brysterne også skulle kysse. Men hun var godt klar over, at hun ikke rigtig var med i det.

Hun så hen over ham og tænkte, at det her jo egentlig skulle være en situation fuld af lidenskab, men hvorfor er jeg ikke oplagt, og hvorfor har jeg dårlig samvittighed over det, og hvorfor ... men samtidig kendte hun udmærket svaret. De fire mail fyldte hjernen og ville ikke slippe hende ... men ... med et mærkværdigt tankespring kom hun til at huske den gamle vits om dronning Victoria, der sagde spred benene og tænk på gamle England, og det var jo ret beset, hvad hun selv var på vej til at gøre med

de fire mail, men et nyt tankespring fik hende til at tænke på et svar i en damebrevkasse i et ugeblad engang, hvor det blev sagt, at selv om lysten ikke er der, så kommer den sandsynligvis, hvis du bare går i gang. Og det gjorde den så også. Jens kendte alle hendes gode steder, så kroppen trodsede både den genstridige hjerne og alle fire mail og sendte til sidst orgasmens velgørende rystelser gennem hende.

"Hvor jeg dog elsker dig," sagde han og kyssede igen hendes bryster.

"Det kan mærkes," sagde hun og klappede den slatne.

Da hun lidt senere havde været på toilettet, gik hun ind til computeren. Det var som om den lå og så bebrejdende på hende. Jeg har været tændt længe. Var det nu ikke på tide, du kommer i gang med at svare?

Hun så på uret. Klokken var over elleve. Så vældede trodsen pludselig op i hende. Fandeme nej. Hun slukkede for den og gik tilbage til sin egen seng. Men hun kunne ikke falde i søvn. De fire mail, og alt det andet, de var udtryk for ... det kom igen, og det var bare for meget. Hjernens blev ved at kværne og gjorde et nyt spring. Hun tænkte pludselig på sin fætter. Han var slægtsforsker, og han havde for nylig sendt hende en større afhandling om deres fælles oldefar. Den må interessere dig som lærer, skrev han. Deres oldefar havde været enelærer på en landsbyskole fra midt i første verdenskrig til midt i halvtredserne. Det var dengang skolen var midtpunktet i sognets liv, og læreren var den, der sammen med præsten stod for kulturlivet. Han var ikke kun lærer for sognets børn, han var også manden bag forsamlingshuset og alle de ting, der foregik der. Han stod for sangkor og gymnastikforening, og han gjorde skolen til hele omegnens bibliotek. Man kunne se, han følte et kald, så der var respekt om ham, og han blev værdsat. Der var et billede af ham, hvor han stod foran skolen på sin 50 års fødselsdag og blev hyldet af hele landsbyen med flag og blomster.

Og hvad bliver vi? tænkte hun. At være lærer i dag er et lavstatusjob. Kald er et skældsord. Ingen tror på det.

Hun så over på Jens. Han sov. Så slog hun dynen til side og gik ind og tændte computeren og svarede på alle fire mail.

Aleksanders mor fik det længste svar. Dels for at vise, at hendes bebrejdelser blev taget alvorligt, dels for grundigt at forklare, at hendes lille Aleksander sparede lidt på sandheden, når han fortalte sine forældre om, hvor forfulgt han var. Han blev faktisk ikke mobbet, han fik bare svar på tiltale, for han kunne selv være grov. Og så gav hun nogle eksempler, så moderen kunne spørge sit lille pus om, hvordan han selv havde opført sig i netop den situation.

Hun gjorde sig umage med at være venlig og forstående, og hun sørgede også for at forklare, at hun ikke tog let på sagen, men gjorde noget ved det i klassen og sammen med børnene arbejdede for at komme af med mobberiet.

De to andre mail var mindre komplicerede, og den sidste drejede sig heldigvis bare om en dato. Men hvem fanden er den idiot, der har fundet på, at man skal have lov at sende mail til en lærers private mailadresse? Og så om aftenen! Det er vel skolen, der er hendes arbejdsplads?

Klokken var et, da hun lagde sig og havde fået 'korrespondancen' nogenlunde ud af hovedet. Men det var ikke tilfredshed med veludført arbejde, der fyldte hende. Det var en blanding af melankoli og afmagt.

"Det er til at blive skizzofren af," sagde hun, da hun i en mellemtime sad i kopirummet og fik en kop kaffe sammen med en kollega. "Når jeg går ind i klassen, så er det som om jeg liver op og bliver glad. Jeg kan mærke, hjertet begynder at slå og livet har mening og tiden flyver, – ja du må undskylde, jeg bliver rørstrømsk, men det er sådan, jeg har det. Når jeg så kommer ud ... kan du genkende det?"

"Mon ikke? Det er jo der inde det sker, der hvor der kun er ungerne og en selv, alt det andet er væk, der er ikke plads til det. Men det forstår de kloge hoveder ikke."

"Nej, de har aldrig været der."

Kollegaen skvulpede lidt med koppen.

"Rørstrømsk, skægt ord. Lidt gammeldags. Et af dem, der bliver kvast, når de der djøffere herser med os. Har du hørt det sidste?"

"Det fra moderniseringsstyrelsen?"

”De skider på os, og vi skal selv tørre det af. Jeg kan kun se ét lyspunkt, siden den her rutsjetur begyndte. Vi undgår fyringer, syv, ni, tretten. Men det har vi sgu værsgo også at være glade og taknemmelige for. Smil, moster, den ny regering fortsætter i Foghs rå fodspor.”

”Nu du siger det. Jens sagde i går, at der nok ryger et par hundrede hos ham – du ved, han er ansat i skattevæsenet.”

”Jeg har læst det. Er han truet?”

”Det ved vi ikke. Ingen fortæller noget. Ingen forhandler. Det er jo sådan de gør. Rasler med uvisheden, så folk trykker sig. Ingen tør sige fra. Eller spørge, om det er rimeligt.”

”Længe leve magtsygen.”

”Det er hvad det er. Management by fear.”

”Exactly. Ingen udstrakte hænder. Og hvad gør vi? Vi går på gaden med vores små skilte og står og synger foran Christiansborg.”

”Og hvad gør de? De står oppe bag ruderne og griner.”

Så ringede klokken.

”Vi burde blive siddende og være ligeglade,” sagde kollegaen, mens de rejste sig. ”Så kunne djøfferne få lov at tage over.”

”Og hvorfor gør vi så ikke det?”

De så på hinanden. ”Fordi det ikke skal gå ud over ungerne,” sagde de i kor og smed de tomme plasticbægre i papirkurven.

Det er jo sådan, vi tænker, sagde hun til sig selv, og et øjeblik efter stod hun i sin 4. klasse. Hun mærkede koncentrationen melde sig og vidste, at nu handlede al hendes opmærksomhed og al hendes energi udelukkende om de 24 børn omkring hende. Hjernen ville holde alt andet ude.

Det var først i bussen på vej hjem, at de andre tanker igen meldte sig. Hvad gør vi, hvis Jens ... èn ting er økonomien ... noget andet er det barn, vi har talt om at få ... har vi råd ... tør vi ... den ny skolestruktur ... kan den forenes med ... har vi overhovedet overskud til at ... har jeg?

Hun blev ret overrasket, da hun låste sig ind. Jens stod og tog opvasken fra i går.

"Du er tidligt hjemme?"

"Ja."

"Er der...?"

Han stoppede op med en tallerken i hånden og holdt den over baljen, mens han så på hende.

"Om der er sket noget? Næh. Der skal bare spares. Så de er nødt til at give os afspadsering, der er ikke råd til overtidsbetaling."

"Er der så heller ikke noget nyt om fyringerne?"

"Næh. Det hænger stadig i luften og truer. Det der djøf-system, det er faneme en ondartet bakterie.""

Hun kiggede på tallerkenen og tænkte på, at det var en skæg vane han havde med at lade tallerkene dryppe af, før han lagde dem på bakken, og engang havde hun spurgt, om han ikke også skulle vride dem, og så havde de grinet, men hun vidste godt, at det var idiotisk at tænke på det lige nu, men hvordan forhindrer man, at alle de der groteske tankestumper kommer flyvende ind i et overbelastet hoved? Og hvornår havde hun sidst haft lyst til at grine?

Han lagde tallerkenen på opvaskebakken.

"Du må godt tage viskestykket," sagde han, og så gjorde de opvasken færdig uden at sige noget. Det var, som om de store spørgsmål blokerede for de små bemærkninger. Men det var rart at stå her sammen med ham.

Hendes skoleleder var heldigvis ikke en ophøjet managementtype. Han var nærmere en forstående kollega, der var god at snakke med. Derfor kom det også som en overraskelse, at han trak hende ind på kontoret og lukkede døren efter sig.

"Hvad nu? Hvad handler det om?"

"Du har en dreng i klassen, der hedder Aleksander. Hans mor har meldt ham ud. Han flytter til en privatskole. Hvad siger du til det?"

Hun så forbløffet på ham.

"Hvad jeg siger? Det ved jeg ikke."

Hvad skulle hun sige? Hvad følte hun? Lettelse? Næh. Irritation? Snarere det. For havde hun ikke siddet midt om natten og været

imødekommende og forstående? Jo, og så lusker konen bare af, uden at ... ja, hvad kan man forlange? En forklaring af en slags? Det er vel det mindste. Lidt samtale, hvis det går højt? Det er jo for fanden det, vi ønsker, og det vi bruger en masse kræfter på, så hvorfor ....

Men lige nu havde hun sådan set mest lyst til at trække på skuldrene og sige "Nå". Men så lagde hun mærke til hans bekymring.

"Hvad siger du selv?" spurgte hun. "Har hun givet en grund?"

Han så ud ad vinduet. "De bliver kede af det på rådhuset," sagde han. "Det går den forkerte vej, den der flugt til privatskolerne. De synes, vi er for dårlige til det."

"Du svarede ikke," sagde hun. "Hun gav en grund, ikke sandt?"

"Jo," sagde han og så på hende. Han tøvede lidt, inden han fortsatte. "Jeg tror ikke, du vil bryde dig om den."

"Sikkert ikke, men hvad sagde hun?"

"Hun har mistet tilliden til dig."

"Den har aldrig været der."

"Hvad har du gjort for at få den?"

Hun så måbende på ham. Den skarphed havde hun aldrig været ude for før. Så tog han øjnene til sig og trak på skuldrene.

"Undskyld," sagde han. "Glem det. Der er ingen grund til at diskutere det. Du skulle bare vide det."

"Det kan jeg forstå," sagde hun, uden at forstå, hvorfor hun var blevet trukket ind på kontoret bag en lukket dør for at få en forklaring, der ikke forklarede noget som helst. "Du må hilse på rådhuset og sige, at det ikke var noget, jeg ønskede."

Hun vendte sig i døren. "Du kan tilføje, at jeg også har gjort ret meget, for at det ikke skulle ske."

Da hun kom hjem, åbnede hun computeren for at se, om der trods alt var kommet en forklaring. Det var der ikke. Hun sad lidt og kunne ikke tage sig sammen til at lave noget. Der bag den lukkede dør ... det blev ikke sagt, men hun var ikke i tvivl, det handlede om kritik ... ikke kun fra møgkællingen, men fra hendes egen leder ... hun kunne jo se det på hans

trætte øjne ... det gennemsyrede efterhånden hele systemet ... skyldfølelse i stedet for tillid ... mistro ... læreren som taberkælling ... hvordan fanden var det blevet sådan? Hun så pludselig billedet af sin oldefar for sig ... stående foran skolen med flag og blomster. Flag og blomster, ha!

Så rejste hun sig og tørrede en enkelt tåre af kinderne.

"Er du klar over, at du er lykkelig," sagde Jens som det første, da han kom hjem. "Ja, det er ikke fordi, du er gift med en dejlig mand. Det står i avisen, jeg læste det i bussen på vejen hjem. Det er den der undersøgelse, der kommer hvert år fra OECD. Den siger, at Danmark som sædvanlig er det lykkeligste folk i verden. Hold da kæft! Vi æder tolv tons lykkepiller om året, så det er sgu da ikke så underligt. Får jeg et kys?"

"OECD?"

"Ja. Jeg ved sgu ikke, hvad det er. Nogen idioter nede i Bruxelles, der tjener kassen på at være bureaukrater."

"Det er dem, der tæsker os med PISA-prøverne."

"Er det det?" Han så på hende. Pludselig forsvandt hans smil. "Har du grædt?"

"Næh."

"Over hvad?"

Så kom tårerne.